

Baimė ir įžvalgumas. 1 dalis

John Fenn, 2014 m. liepos mėn. 12 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

1994 metų vasarą Barbara mirė, paliko savo kūną ir laimingai sugrįžo atgal. Priežastis buvo fizinė būklė, dėl kurios kitą savaitę jai padarė operaciją, ir nuo tada ji sveika.

Barbaros fizinė būklė labai ją nuvargino, taigi tą popietę ji atsigulė pailsėti. Ji prisimena, kaip nuėjo pamiegoti, ir tada staiga pabudo, suvokdama, kad jos kvėpavimas tampa vis labiau paviršutiniškesnis. Ji staiga suvokė, kad miršta. Ji mintimis ėmė šauktis pagalbos, bet buvo per daug silpna išleisti nors garsą.

Ji girdėjo, kaip aš gaminau pietus virtuvėje, o berniukai žaidė svetainėje, ir vis kartojo: „Ne Viešpatie, tai ne mano laikas, ne dabar, kaip Džonas galės rūpintis vaikais? Kaip Džonas pasirūpins Krisu? O kaip bus su visais tarnavimo pažadais, kuriuos mums davei? Tu mums davei pažadus!“

Plūduriavimas

Šitaip prieštaraudama Barbara pradėjo palikti savo kūną, ir ją apėmė Viešpaties ramybė, iš širdies išsiveržė atsakymas: „Ach, jiems viskas bus gerai, jie susitvarkys“, nes tuo metu visi rūpesčiai dėl mūsų tiesiog pasitraukė. Ji apibūdina tai, lyg išsinėrimą iš savo kūno, taip lyg jos rankos ir kojos išsinertų iš pirštinių ir kelnų, pradėdant kilti nuo viršutinės dalies – jos galvos ir pečių, kaip cikada palieka savo kriauklę, bet be pastangų. Ji pakilo iš savo kūno ir sklandė prie lubų ar aukščiau, žiūrėdama žemyn į savo kūną.

Kai ji stebėjo savo kūną, kuris buvo be gyvybės ženklų, ji spontaniškai ištarė: „Tai štai kas man suteikė tiek vargų?! Ji buvo taip pripildyta ramybės, kad žiūrėjo į savo kūną be jokio emocinio prisirišimo taip, tarytum žiūrėtų į gabalą mėsos ant parduotuvės prekystalio. Jis buvo jai nesvarbus, nes ji suvokė, kad tai nebuvo „tikroji“ ji. Vieną dieną visi gausime pašlovintus kūnus, visi būsimė viena su mūsų tikraisiais „aš“, mūsų dvasia ir siela. Bet tą dieną, kai ji žiūrėjo žemyn į savo kūną, jis jai atrodė labai keistas.

Visi apribojimai, silpnumas, nuodėmingumas, netikra kūno moralė, aiškiai atsiskyrė nuo jos amžinos dvasios ir sielos realybės, tikrosios jos, kuri buvo dvasinėje srityje su Viešpačiu. Ji neįtardė jokio emocinio prisirišimo prie savo kūno, tai buvo tik vieta tam tikram laikui skirta jos tikrajai „aš“.

Staiga ji pasijuto krintanti atgal į savo kūną, įeinanti tuo pačiu būdu, kaip ir išėjo, pėdos ir kojų pirštai įėjo nuo viršaus atgal per pečius ir slinko žemyn į kojas, rankas ir pečius, slysdama žemyn į savo kojas, rankas ir pečius, į savo fizines rankas ir pečius ir tada jos galva įslinko į jos fizinę galvą. Ji visą tą laiką viską suvokė, ir vėl sugrįžusi į savo kūną pajuto, kad panyrą į miegą.

Ji atsibudo apie 9 vakaro, bijodama man papasakoti kas nutiko, kaip arti ji buvo atsidūrusi prie ribos, kuri galėjo ją atskirti nuo mūsų. Kitą dieną ji papasakojo man, ir mes greitai paspartinome operaciją, ir nuo tada ji jaučiasi gerai.

Baimė ar ramybė?

Jeigu tik mes galėtume gyventi pasaulyje su tuo atsiskyrimu, kurį jautė Barbara tą dieną atsiskyrus nuo savo kūno; kur mes esame taip apimti Viešpaties buvimo, kad visi pasaulio rūpesčiai yra matomi iš tos perspektyvos, ir kai esame pripildyti realybe – Kristus mumyse, ir mūsų amžinas likimas Jame.

Mes Viešpaties Jėzaus mokiniai gyvename su šituo nuolatiniu davimu ir gavimu tarp ramybės mūsų dvasioje ir „išorinio“ pasaulio, kuriame vyrauja baimė. Emocinė sveikata ir išmintingi sprendimai gyvenime reikalauja, kad mes suvoktume Kristų mumyse ir Jo ramybę, labiau nei baimę ir kūno dalykus, kurie mus supa.

Jėšua nuolatos sakydavo žmonėms pasilikti ramybėje, kai natūralios aplinkybės šaukė apie baimę ir skausmą. Kai Jairas gavo žodį, kad jo duktė ką tik mirė, Jėšua jam tarė: „Nebijok“. Kai Jis atėjo vandeniui siaučiant audrai, Jis tarė: „Nebijokite“, yra ir dar keli pavyzdžiai.

Viešpats yra toks pats šiandien koks Jis buvo Evangelijose, taigi Jis vis dar mums sako „nebijok“, kai mes esame sumaištyje ir baimę keliančiose situacijose. Galbūt jūs atėjote į susirinkimo tarnavimą, arba namų surinkimą strese ir sumaištyje, bet garbinimo metu jus pripildė Jo ramybė – tai Jis, sakantis „Nebijok“. Mes galime gyventi su klausimais galvoje, bet visiškai suvokdami Jo ramybę mūsų dvasioje, kuri padeda mums daryti kiekvieną sprendimą ir suprasti teisingai pasaulio įvykius.

Kaip mums „įžengti“ į tą ramybę mūsų dvasioje, kai aplinkybės šaukia baimę ir sugriovimą?

Štai čia yra raktai

Kiekvieną kartą Jėšua sakydavo žmonėms nebijoti, nors aplinkybės kėlė baimę, kiekviena istorija mus moko, kaip tai padaryti. Pamokymai ne visada akivaizdūs, bet aiškūs, kai Jis sakė asmeniui „nebijok“, Jis tikėjosi, kad jis būtent taip ir pasielgs. Šitoje serijoje, mes pažiūrėsime į kelias situacijas ir galėsime pritaikyti tai, ką Jis pasakė jiems daryti, o tai leis mums pasilikti ramybėje ir padaryti išmintingus sprendimus.

Pavyzdys Nr.1, Jairas – Luko 8:41-56 & Morkaus 5:22-43

Jairo dukterė buvo arti mirties, ir kai jis susitiko su Jėšua, jis pasakė: „Ateik ir uždėk rankas ant jos, kad ji būtų išgelbėta nuo savo ligos (pasveiktu), ir ji gyvens.“

Kai Jėšua patraukė link namų, moteris serganti kraujoplūdžiu ir turinti stiprų tikėjimą palietė jo rūbų kraštą ir pagijo. Kai Jėšua pasakė jai, kad tai tikėjimas, kuris ją padarė sveika ir liepė eiti ramybėje, Jairui atėjo žodis, kad jo dukterė tikrai mirė.

„Kai Jėšua išgirdo (pažodžiui „atsitiktinai išgirdo“) tai, Jis jam pasakė: „Nebijok, tik tikėk!“ Morkaus 5:36

Žodis „bijoti“, yra „phobeo“, kuris reiškia „nuskristi“ – kitais žodžiais : Jairai, „neleisk, kad tavo tikėjimas nuskristų dėl žinių apie tavo dukters mirtį, tik tikėk!“

Lūžis kiekvienam iš mūsų

Kuo jis turėjo tikėti? Grįžk atgal prie pradinio tikėjimo ir priežasties, dėl ko jis prašė Jėzaus ateiti: „Ateik ir uždėk rankas ant jos, kad ji būtų sveika, ir gyventų“. Jėšua sako jam grįžti prie pradinio tikėjimo, daryti pasirinkimą, kad šis tikėjimas viršytų aplinkybes, ir surasti ramybę tame originaliame tikėjime.

Jūs matote, jeigu Jairas tikėjo, kad Jėšua ateis, uždės rankas ir ji gyvens, tai nesvarbu, ar mergaitė merdės, ar tikrai mirs. Mes matome tą patį tikėjimą ir Jėzuje dėl jo draugo Lozorius.

Jono 11 skyriuje, kai Jam pranešė, kad Lozorius serga, Jis atsakė, kad liga nesibaigs mirtimi, bet Dievo šlove. Kai jis sužinojo galutinį rezultatą, kad tai nebus Lozorius mirtis, nesvarbu, ar jis mirs, nes Jis jau žinojo, kad pabaiga ir rezultatas bus gyvenimas. Tas pats su Jairu. Kai jis sužinojo, kad Jėšua uždės rankas ant jos ir ji gyvens, tai nesvarbu, ar jai pagerės ar pablogės sveikata, ar ji netgi mirs.

Kad padėtų Jairui susitelkti į pradinį tikėjimą, kaip tekstas sako apie Jėzų: „Ir Jis niekam neleido sekti Jį nuo tada, išskyrus Petrą, Jokūbą, ir Joną“. Dar pasakyta, kai Jis atvyko į namus ir sutiko gedėtojus, kurie juokėsi, kai Jis sakė, kad mergaitė tik miega – laikina būseną - „Jis juos visus išvarė lauk“.

Graikiškas žodis „kata-gelao“ yra verčiamas „šaipėsi iš Jo“. „Kata“ reiškia žemyn arba blogai, „gelao“ yra juoktis, reiškia juoktis garsiai ir globėjiškai, iš Jėzaus, lyg Jis nežinotų, ką Jis kalba. Frazė: „Jis visus išsiuntė šalin“ reiškia su jėga, kad Jis tiesiogine to žodžio prasme parodė visiems duris.

Supraskite, Jis neleido minioms sekti Jį, ir Jis neleido netikintiems gedėtojams būti aplink Jairą arba toje situacijoje, nes Jairui buvo svarbu išlikti įsitvirtinus tikėjime - „Dėk ant jos rankas ir ji gyvens“.

Kartais priežastis ne ta, kad mes neturime tikėjimo, o tai, kad mes apsupame save žmonėmis, kurie pilni abejonių ir netikėjimo.

Kaip tu gali būti (beveik) taip atsijungęs nuo natūralaus pasaulio, kaip Barbara, kai ji mirė? Kai aplinkybės šaukia baimę, tu turi grįžti atgal prie to paskutinio dalyko, ką Viešpats tau pasakė. Grįžk atgal prie originalaus dalyko, kuo tu tikėjai, apribok netikėjimą aplink save, ir tu galėsite „nebijoti, tik tikėti.“

Daugiau kitą savaitę...laiminu,

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com

Baimė ir įžvalgumas. 2 dalis

John Fenn, 2014 m. liepos mėn. 19 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Vienas iš palaiminimų, kuomet turi suaugusį sūnų, kuris yra protiškai 4 metų amžiaus, bet myli Jėzų. Tai reiškia, kad Krisas yra įsitikinęs Viešpaties buvimu savo gyvenime ir savo ateitimi danguje lygiai taip, kaip ir natūraliu pasauliu. Frenkė yra geriausia Kriso draugė globos namuose. Ji yra misionierių, kurie dirba Afrikoje duktė, todėl jie gali aplankyti Frenkė tik du kartus per metus.

Barbara yra brunetė, kaip ir Frenkės mama, ir maždaug tokio pat sudėjimo. Todėl, kai Barbara ir aš paimame ir išsivežame Krisą, arba ateiname į globos namus planuoti susitikimų, arba atnešame naujų rūbų ar vonios reikmenų Krisui, Frenkė puola prie Barbaros ir nenori jos paleisti iš glėbio 2 ar 3 minutes. Ji prisiglaudžia prie Barbaros dažnai su ašaromis akyse, nes Frenkė pasiilgsta savo mamos. Barbara dažnai verkia taip pat. Barbarai taip sunku, kai ji žino, kad ji yra tik netikras jos mamos pakaitalas, ir ji yra bejėgė padėti Frenkei, kai ši sielvartauja ir ilgisi.

Daug kartų, mes buvome ten, kai Krisas įvažiuodavo savo vežimėliu, atsargiai paimdavo ir laikydavo Frenkės ranką, ir švelniai, bet užtikrintai sakydavo: „Viskas gerai, Frenke, Jėzus yra su mumis, viskas gerai Frenke, Jėzus yra čia.“ Su šiais žodžiais Frenkė papurto savo galvą, kurią buvo padėjusi ant Barbaros peties, sutikdama ir atsitiesia šluostydamosi ašaras. Kriso žodžiai padeda Frenkei išsilaisvinti iš sielvarto, ir vėl sugrįžti prie įsitikinimo Dievo buvimu savo gyvenime.

Jairas ir dar daugiau

Kai Jėšua pasakė Jairui: „Nebėk iš baimės, bet tikėk“, Jo žodžiai turėjo tą patį efektą Jairui, kaip Kriso žodžiai Frenkei. Tai nukreipė jo dėmesį nuo baimės ir tragedijos jo gyvenime į aukštesnę nors ir nematomą tikėjimo tiesą bei ramybę.

Tikėjimas yra mūsų atsakymas į asmeninį ir vidinį apreiškimą. Nojus priėmė apreiškimą, kad ateina potvynis, ir jo atsakymas buvo statyti laivą. Tikėjimas buvo jo atsakymas į apreiškimą. Mozė gavo apreiškimą eiti į Egiptą, jo atsakas buvo tikėjimas.

Tikėjimas yra nematomas, taigi, kai natūralios aplinkybės kelia baimę, mūsų dėmesys turi būti tikslingai nukreiptas į apreiškimą ir ramybę giliai mūsų dvasioje.

Taigi, Jairas vėl turėjo nukreipti savo dėmesį į originalų apreiškimą ir tikėjimą, kuris kilo iš to apreiškimo, kad Jėšua ateis, uždės rankas ant jo dukters, ir ji pasveiks. Mes turime būti pasirengę atmesti baimę ir išsaugoti ramybės apreiškimą, ir tada stiprinti jį disciplinuotomis mintimis, atsisakant nagrinėti baimės siūlomas galimybes. Tai viena priežastis, dėl kurios Jėšua neleido nei vienam Jo sekti ir išstūmė netikinčius raudotojus už durų. Jis norėjo, kad Jairas susitelktų ne į baimę, bet į tikėjimą ir ramybę.

Apreiškimas iš Tėvo yra malonė. Jis neturi parodyti mums tų dalykų, kalbėti mums, nei duoti mums ramybę įtikindamas mus, kad bus viskas gerai. Jis daro tuos dalykus, nes Jis yra geras. Mūsų atsakas yra tikėjimas.

Pavyzdys Nr.2, Vaikščiojimas vandeniui

Jėzaus vaikščiojimas vandeniui aprašytas trijose iš keturių evangelijų, ir kiekvienas pasakojimas atskleidžia to paties įvykio skirtingą perspektyvą: Mato 14:22-32; Morkaus 6:45-52; Jono 6:19-21.

Dauguma vertimų bando padėti pagonių skaitytojams pateikdami susilpnintą arba „atskiestą“ hebrajiškų terminų vertimą. Čia yra tipiškas to pavyzdys. Dauguma Biblijų verčia Jėzaus ir Petro pokalbį kartais taip, lyg Jėšua kreiptųsi į esančius valtyje tokiais žodžiais: „Būkite drąsūs; tai Aš; nebijokite“. Tada Petras atsako: „Viešpatie, jei tai Tu, įsakyk man ateiti pas Tave vandeniui.“

Jėšua iš tiesų pasakė: „Būkite drąsūs! **AŠ ESU!** Liaukitės bijoti!“, o Petras atsakė: „Viešpatie, jei Tu esi, įsakyk man ateiti pas Tave vandeniui!“

AŠ ESU tai vardas To, kuris kalbėjo Mozei nuo degančio krūmo Išėjimo 3:14. Taigi, kai Jėšua pasakė vyrams, kad Jis buvo AŠ ESU, Tas, kuris kalbėjo Mozei, Petras metė jam iššūkį tai įrodyti. „Viešpatie, jei Tu esi, įsakyk man ateiti pas Tave vandeniui!“ Jėšua nedelsiant ištarė kvietimą. (Daugiau apie AŠ ESU galite rasti mano serijoje „AŠ ESU; Tai kas yra Jėšua ir iš kur Jis atėjo“)

Baimė yra sutinkama apreiškimu

Jėšua pasakė tą patį įsakymą „Nebijok“, reiškiantį „nepabėk iš baimės“ taip, kaip ir Jairui. Tačiau šį kartą užuot kovojus su baime prisimenant ankstesnį tikėjimą ir pažadus, baimė sutinkama įrodymu, kad Jėšua yra AŠ ESU.

Tai antrojo pavyzdžio esmė, dar vienas būdas kontroliuoti emocijas, kad „nepabėgtum iš baimės“. Tai reiškia, leisti faktui, kad Jėzus yra Dievas – dominuoti tavo situacijoje. Jis kontroliuoja netgi vėją ir bangas, kurios ritasi aplink – tu gali eiti vandeniu tol, kol žiūrėsi savo prote į Jį ir į tiesą – Jis yra AŠ ESU. Ženk žingsnį atgal ir suvok, KĄ tu turi, ir Kas viską laiko Savo rankose.

Kai Petras užmiršo, Kas yra Tas, su Kuriu jis kalba ir buvo išblaškytas audros, jis ėmė skęsti. Netgi tada, kai jis nukreipė savo dėmesį nuo To, į Kurį buvo anksčiau susitelkęs, Jėšua ištiesė Savo ranką, kad jį pakeltų, ir jie abu nuėjo vandeniu atgal į valtį.

Tu gali padaryti tą patį – turėk galvoje, kad Jėšua yra Dievas. Taigi, kas bus jei pakils audra? Eik vandeniu audros įkarštyje; tu saugus, kai judi su apreiškimu, kas yra Jėšua ir tai, ką Jis įsakė tau padaryti. Neik vandeniu savo paties iniciatyva (manymu), bet jei gavai pakvietimą, eik!

Dingęs vaikas

Petras išsigando, kai sutelkė savo dėmesį į audrą, taigi baimė taip pat yra apreiškimas, bet tai aplinkybių apreiškimas natūralioje srityje apie dabarties ir ateities nelaimę. Baimė gali taip pat pritraukti dvasią, kuri prisišlieja prie aplinkybių. Pavyzdžiui, kai mūsų jauniausias sūnus Brainas buvo 5 metų, po vieno tarnavimo surinkime, jis kažkur dingo. Kai dingsta vaikas, yra vietos kilti natūraliai baimei, bet čia yra daugiau vietos AŠ ESU.

Aš buvau pastoriumi surinkime pietryčių Kolorado valstijoje, ir mes tuo metu nuomavome seną parduotuvę. Visi išėjome iš pastato ieškoti sūnaus, ieškojome po visą pastatą ir lauke, šaukdami jo vardą.

Įslinko baimė, Barbara, kaip jūs galite įsivaizduoti buvo panikoje. Ji pasižiūrėjo į mane, laukdama krypties, o aš nukreipiau savo dėmesį nuo labai gąsdinančių aplinkybių į savo dvasią, ir ten aš radau ramybę. Aš pasakiau jai: „Jam viskas gerai, ir aš surasiu jį, bet aš nežinau, kur jis yra“. Mūsų galvose ėmė sukstis įsivaizdavimai, kad jis pagrobtas ir nuskriaustas, arba nužudytas, bet mes nuslopinome juos, sutelkdami visą proto jėgą į ramybę mūsų dvasioje.

Mes turėjome parvežti Krisą ir Džeisoną namo

Jo nebuvo artimose gatvėse, nei pas kaimynus, taigi mes nuėjome namo. Buvo LABAI sunku palikti surinkimo pastatą nežinant, kur yra mūsų penkiametis. Aš nukreipiau Barbarą nuo „išsigandusios mamos“ nuotaikos į ramybę jos dvasioje, ir tai ją tikrai nuramino... bet mes vis dar tebemaštėme: „ką daryti?“ ir kreipėmės į policiją, nors turėjome ramybę. Mums sugrįžus namo po 10 minučių suskambo telefonas. Brainas, ir maždaug tokio pat amžiaus jo draugas, galvodami, kad iškrės pokštą mamai ir tėčiui, nusprendė įsiropšti į savo draugo šeimos sunkvežimio galą ir vykti namo kartu su jais.

Jie visi grįžo namo ir įėjo vidun, palikdami Brainą kelioms minutėms karštame sunkvežimyje, kol jo mažasis draugas pasakė savo tėvams, kad Brainas yra mašinoje, ir tai paskatino juos mums paskambinti.

Jeigu mes nebūtume įsiklausę į ramybę mūsų dvasioje ir neleidę mūsų emocijoms paklusti tai ramybei, mes visą tą laiką būtume apimti baimės. Jeigu mes būtume tam pasidavę, baimės dvasia galėjo prilipti prie natūralios baimės, ir būtų galėjusi kankinti mus, netgi po Braino atsiradimo.

Ta dvasia būtų vertusi mus mąstyti apie tai iš naujo ir iš naujo. Baimė būtų piešusi paveikslą apie ateities įvykius su tragiškais rezultatais. Tai galėjo kankinti mus metų metais mintimis apie kitus berniukus, jų pagrobimą ir panašiai. Bet mes neleidome jai to padaryti, sutikdami natūralias baimes su antgamtine ramybe dvasioje, ir leidome ramybei valdyti mūsų emocijas.

Aš galvoju, kad Brainas vis dar atsimena tą pokalbį, po to, kai mes parsivežėme jį namo iš mūsų draugų.

Šis pavyzdys apie tai, kaip sutikti baimę keliančias aplinkybes su vaikišku tikėjimu taip, kaip daro Krisas: „viskas gerai, Jėzus yra su mumis. Jėšua čia.“

Daugiau kitą savaitę, laiminu,

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 4
(2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

Baimė ir įžvalgumas. 3 dalis (Mozė)

John Fenn, 2014 m. liepos mėn. 26 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Barbara buvo išvykusi, nes ta diena jai buvo skirta pirkiniams. Kiekvieną savaitę ji turėjo vieną progą pailsėti nuo 3 berniukų priežiūros, todėl ji leido tą penktadienio popietę viena. Tai reiškia, kad aš buvau atsakingas paruošti penktadienio pietus. Tuomet 80-aisiais mes nuomavome dvi picų pristatymo parduotuves. Todėl natūralu buvo gaminti picas ir namuose, o kuomet berniukai buvo maži, penktadienis tapdavo „picų vakarėliu“.

Kai viskas buvo paruošta, Barbara parvyko namo, ir mes pasidėjome pirkinius, o aš šeiminkavau virtuvėje vienas. Aš nusprendžiau pagaminti keksiukų desertui ir visus nustebinti. Barbara turėjo receptą, taigi aš pradėjau dirbti. Kai orkaitė buvo įkaitinta ir tešla paruošta supilti, aš tvarkingai sudėlioju popierines formeles, kaip maniau, kad jos turėtų būti, ir supyliau tešlą į vieną iš jų.

Formelė visiškai ištizo, tešla išsiliejo iš formos kaip lava iš vulkano. Jūs paklausite, keksiukų formelės? Taip, niekad anksčiau nebuvau kepes keksiukų, sudėlioju formeles didžiausioje mūsų skardoje, paruošiau pilti tešlą. Hmmm, aš galvojau, kad pirmoji buvo su defektu, per silpna išlaikyti tešlą. Taigi aš įpyliau tešlą į kitas dvi, ir jos irgi ištizo. Dabar aš buvau visiškai sutrikęs.

Nejaugi visas paketas popierinių formelių yra su defektais? Galbūt reikėtų sudėti kartu dvi ar tris formeles, kad jos būtų stipresnės? Bet aš negalėjau prisiminti, kad Barbara būtų tai kada dariusi. Aš skaičiau ir dar kartą analizavau receptą... parašyta: „pilti tešlą į formeles“ ... nieko daugiau, ir aš tai dariau! Dach! Kas gi čia ne taip!!!?

„BARBRA!!! Man reikia tavo pagalbos!“ Aš surikau pripažinęs pralaimėjimą ir suvokdamas, kad dariau kažką neteisingai. Aš šaukiau, kad gaminu pyragėlius ir ji pasirodė scenoje, kaip 911 greitosios pagalbos atsakiklis. Ji paėmė vieną, pažiūrėjo ir ėmė taip smarkiai juoktis, kad maniau, jog ji prileis kelnes arba jai trūks pilvas. Ji negalėjo kalbėti, ji tik juokėsi, taip smarkiai, kad per veidą tekėjo ašaros, tada ji pradėjo kalbėti ir vėl ėmė juoktis. Aš buvau nusižemines ir sutrikęs, ir neturėjau supratimo, kur padariau klaidą. Norėjau juos palaiminti, bet viską sugadinau.

Pamažu jos juokas nutilo ir ji nusišluostė ašaras, pažiūrėjo į spintelę, ir juokdamasi ištraukė pyragėlių skardą bei įdėjo ją į krosnelę. „ŠITA“ ji ėmė vėl juoktis, „turėjai naudoti šitą!“ Ji vėl ėmė juoktis ir purtydama galvą paliko man sutvarkyti Vezuvijaus lavą, nes tešla plaukė iš formelių ir tekėjo per krosnelės viršų.

Pavyzdys Nr. 3: Mozė, baimė ir apreiškimas

Jeigu jūs susikūrėte savo teologiją iš Holivudo arba daugumos pamokslų, jūs tikriausiai galvojate, kad Mozė gavo pašaukimą išlaisvinti Izraelį iš Egipto prie degančio krūmo, bet tiesa labai toli nuo to.

Apaštalų darbų 7:22-25 Steponas, kuomet jis pasakoja savo žmonių istoriją, teigia: „Mozė buvo išmokytas visos Egipto išminties ir tapo galingas žodžiais ir darbais. Kai jam sukako keturiasdešimt metų, jo širdyje kilo troškimas aplankyti savo brolius, Izraelio vaikus. Pamatęs vieną iš jų skriaudžiamą, stojo ginti jo ir keršydamas užmušė egiptietį. Mozė tikėjosi, kad jo broliai suprasia, jog Dievas jo ranka suteiks jiems išgelbėjimą, bet jie šito nesuprato“.

Sumaištis ir baimė, kurią patyrė Mozė nebuvo todėl, kad jo duktė numirė, kaip Jairo atveju, nei kad kas nors ėjo vandeniui prie jo kaip Petras, ne, jo baimė ir sumaištis buvo dėl jo paties veiksmų. Jis turėjo teisingą apreiškimą, kad jis išgelbėtojas, bet jis tikėjosi, kad kiti turėjo tą patį apreiškimą taip pat.

Jis ne tik tikėjosi, kad jo broliai supras, jog jis išvaduotojas. Jo sprendimas buvo paremtas šituo tikėjimu. Jis galvojo, kad jie sukils ir pradės pilietinį karą, nes visas jo gyvenimo patyrimas ir išsilavinimas, kalbėjo apie tai. Jis pritaikė tikrą apreiškimą iš Dievo prie savo išsilavinimo ir idėjų, suplanavo savo galvoje, kaip Dievas tai įgyvendins, ir elgėsi pagal tai, visiškai prasilenkdamas su Dievu.

Skamba pažįstamai?

Tas spėliojimas jam kainavo trečdalį gyvenimo. Jam buvo 40 metų, kai jis nužudė egiptietį, ir – 80 metų, kai jam pasirodė Viešpats ir pasakė, kad jie bus išlaisvinti ne ginkluoto sukilimo būdu, bet ženklais ir stebuklais.

Perkelkime trečdalį Mozės iššvaistyto gyvenimo į mūsų laikus. Asmeniui, kuris tikisi gyventi 75 metus, tai reiškia, kad jam būnant 25 metų į jo širdį atėjo noras įvykdyti Dievo valią, bet jis ją praleido. Ir negrįžo atgal į kelią, kol jam nesukako 50 metų. Ar jūs pažįstate ką nors panašų į jį?

Mums pasakyta, kad jie atstūmė jį, Mozė „pabėgo“. Graikiškas žodis „pabėgo“ yra „pheugo“, kuris reiškia „pabėgti kaip bėgliui“, ir galima rasti angliškame žodyje „fugitive“ graikišką „pheugo“ šaknį. Mozė ne tik paprastai nuėjo šalin purtydamas savo galvą. Jis dabar bėgo nuo teisingumo, atmetas tų pačių žmonių, kuriuos Dievas liepė išvaduoti, ir dabar jis – kriminalinis nusikaltėlis ieškomas Egipto karaliaus!

Mozė buvo sutrikęs, nusižeminęs, ir neturėjo supratimo, kaip jis suklydo. Jis buvo tikras, kad turi apreiškimą iš Dievo, jis manė, kad Dievas panaudos jo išsilavinimą ir pasiruošimą pradėti pilietinį karą, bet jo pastangos įeiti į tobulą Dievo planą ir pašaukimą savo gyvenimui buvo visų atmestos. (Mano serija šiam mėnesiui: „Kodėl tie iššvaistyti metai nebuvo prarasti“ suteikia daugiau detalių šiai temai)

Kodėl gerai buvo pradėti naują karjerą?

Hebrajams 11:24 daugiau apie tai pasako: „Tikėjimu Mozė užaugęs atsisakė vadintis faraono dukters sūnumi. Jis verčiau pasirinko su Dievo tauta kęsti sunkumus negu laikinai džiaugtis nuodėmės malonumais.“

Kodėl žmogus išauklėtas Egipto karališkoje šeimoje padaro tokį sprendimą? 26-27 eilutės tai paaiškina: „Jis Kristaus paniekinimą laikė didesniu turtu negu Egipto brangenybes, nes jis žvelgė į atlygį. Tikėjimu jis paliko Egiptą, neišsigandęs karaliaus rūstybės, nes liko nepajudinamas, tarsi regėtu Neregimajį“.

Žodis „branginti“ reiškia „sekti kažką savo protu“ ir „nusigręžti nuo visko kito bei susitelkti į vieną objektą“. Tai reiškia „nukreipti protą į Kristų, taip kad nusigręžti nuo visko kito ir susitelkti į Jį“.

Kai jam nepavyko pasiekti tikslo ir jis nesuprato kodėl, jis nepasidavė baimei, nepradėjo savęs gailėtis ir nepuolė į sumaištį, bet nusigręžė nuo savo klaidos ir susitelkė į vidines vertybes ir tą pagarbą, kurią teikė Kristui. Nors jam nepavyko pasiekti tikslo, jis tai darė dėl Viešpaties, ir tai nebus be vertės. „Jis liko nepajudinamas tarsi matydamas Neregimajį“. Jis matė Jį tik savo širdyje, bet Jis liko nepajudinamas tarytum žiūrėtų į Jį.

Šiuo momentu jis žinojo daugiau apie tai, kas NEBUVO Dievo valia, ir jis darė tai, kas BUVO Jo valia. Mes taip pat turime atmesti baimę ir sumaištį, kai mums kažkas nepavyksta, ir daryti tai, ką žinome, kad turime daryti šiuo metu, nes kai darysime tai, ką turime daryti, Jis mus nukreips. Netgi Dievas negali nukreipti stovinčio automobilio. Pajudėk.

Pasipriešink baimei

Vieną dieną bus atlyginta tam, kuris vykdė Dievo valią, ir Jis vertins tai daugiau už visa kita gyvenime. Su šituo apreiškimu brangi jo širdžiai, jis paliko Egiptą, šalį į kurią buvo pašauktas, paliko žmones, kuriems buvo pašauktas padėti, ir pradėjo kitą karjerą – piemens. Jis tai darė trečdalį savo gyvenimo, visada stebėdamasis tuo, kas įvyko, kai jis buvo jaunas, ir kaip visa tai suprasti bei susieti.

Mes matėme, kaip Jairui buvo pasakyta nebijoti, bet vėl susitelkti į tai, kuo jis pradžioje tikėjo, ir Petras nebijojo bei nepaisė aplink šėlstančios audros, nes buvo susitelkęs į tą faktą, kad Jėšua yra Kristus. Dabar mes matėme Mozę, kuris pasipriešino baimei ir sumaiščiai remdamasis vidiniu liudijimu, ir vertybėmis kurios rėmėsi Kristaus pažinimu, ir toliau dirbo savo darbus, kol Viešpats davė jam kitą apreiškimą.

Taigi, jeigu jūs pagaminote pyragėlius nežinodami ką darote – idėja buvo teisinga, bet pritaikymas buvo neteisingas. Teisingas būdas tai daryti bus apreikštas, ir jūs galų gale turėsite tuos pyragėlius desertui, kaip ir mes turėjome tą vakarą.

Daugiau kitą savaitę, iki tada. Laiminu jus!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Baimė ir įžvalgumas. 4 dalis (Paulius)

John Fenn, 2014 m. rugpjūčio mėn. 2 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Mes gyvenome Kolorado valstijoje. Vieną dieną, kai mūsų 3 berniukai buvo maži, mes surengėme išvyką į kalnus.

Barbara tą rytą turėjo paruošti maistą 4 vyrams pavalgydinti, kad vėliau ji galėtų pašildyti namų darbo makaronus su sūriu ir pjaustytu kumpiu. Pašildyti šiek tiek žalių žirnelių, pridėk šalto padažo ir viskas paruošta – toks maistas tiktų ir karaliui!

Kai tik sūrio padažas, makaronai ir kumpis buvo sumaišyti ir supilti į didelį kepimo indą, ji stipriai jį aprišo plastikine plėvele ir įdėjo į šaldytuvą.

Stiklo šukės?

Mes praleidome išvykoje nuostabią dieną, bet, kai grįžome namo, buvome labai išalkę. Berniukai nusiprausė, Barbara pašildė pietus, ir mes jau greitai buvome prie stalo pasiruošę valgyti. Bet Barbara ir aš ant makaronų ir sūrio patiekalo viršaus pastebėjome kažką panašaus į aštrias stiklo šukes, kurios spindėjo šviesoje. Jos spindėjo ir buvo įvairių dydžių ir formų, mes patikrinime šaldytuvą ir pažiūrėjome, ar kas nors nesudaužė stiklainio ir neužmetė ant mūsų pietų. Nieko nepastebėjome. Mes buvome sutrikę ir išsigandę, kai berniukai pasiėmę šaukštus ėmė krauti valgį į savo lėkštes.

Aš kruopščiai surinkau tai, kas atrodė kaip aštrūs kamputai gabaliukai, bet pastebėjau, kad jie minkšti ir tirpūs. Tada pamačiau, kad kažkas tirpo patiekalo kraštuose – ir mes staiga supratome. Barbara skubėdama mus pavalgydinti įdėjo valgį į krosnelę, bet užmiršo nuimti plastikinę plėvelę! Ji sutirpo paviršiuje ir atrodė kaip stiklas išsklaidytas ir išbarstytas ant mūsų makaronų ir sūrio.

Jūs galite įsivaizduoti sceną: 3 alkani berniukai spoksantys į mus šoke, laukdami kol dideli šaukštai valgio bus sukrauti į jų lėkštes, bet sutrikę mūsų staigios netikėtos reakcijos; jų nosis kuteno makaronų su sūriu kvapas, o mama su tėčiu žiūrėjo vienas į kitą, klausdami, ką dabar daryti? Ir dar buvo šuo, kuris laukė likučių jaudamas, kad veiksmas kiekvieną momentą vyksta jo naudai.

Pagaliau mes padarėme galutinį sprendimą; nuimti viršutinį makaronų sluoksnį, pasimelsti ir valgyti! Štai praėjo 25 metai, mums nieko blogo neatsitiko po to valgymo, bet Barbara ir aš vis dar juokiamės tai prisimindami. Tikiuosi, kad berniukai tai užmiršo. (Aš papasakojau šią istoriją su Barbaros leidimu, juokinga)

Ir kaip tai susieta su baimė ir įžvalgumu?

Daug krikščionių yra kaip tie makaronai su sūriu – gyvena turtingai ir skaniai Viešpatyje, karštai dega dėl Viešpaties, bet pažvelgę iš viršaus mato baimės šukes, kurios dengia visą jų paviršių. Jie nėra tikri, ką toliau daryti, daugelis nėra tikri ar gerai suvalgyti truputį „baimės“, o gal nuvalyti visą paviršių ir eiti toliau? Ar ta baimė iš velnio ar tai Dievas nori mus dėl kažko perspėti? Ar tu vadovaujiesi sveiku protu, ar darai teisingus veiksmus, ir vis tiek valgai?

Apąstulų darbų 27 skyriuje Paulius yra kalinys ir ruošiasi plaukti laive į Romą. Būti kaliniu reiškia, kad kiti sako tau, kada gali valgyti, miegoti, eiti į vonią ir kur atsisėsti. Bet 10 eilutėje Paulius turėjo apreiškimą iš Dievo: „Ponai, aš jaučiu (visada šis terminas naudojamas, kai protas pastebi kažką dvasioje) šioje kelionėje laivas, kroviny ir žmonės patirs didelį nuostolį!“

Dažnai, Dievas parodo mums velnio planus

Nesunku įsivaizduoti tą baimę ir Pauliaus kalinio rūpestį – jo gyvenimas nepriklausė jam pačiam. Jis jautė, kad jie gali prarasti laivą, krovinį ir gyvybes, bet negalėjo nieko pakeisti.

Baimė dažnai mus atakuoja, kai aplinkybės yra nekontroliuojamos. Kiti už mus daro sprendimus, kurie, kaip mes žinome iš asmeninio patyrimo ir sveiko proto nuovokos, baigsis nelaimė. Kartais mes žinome dėl Dievo apreiškimo, kaip Paulius, bet mes vis tiek turime eiti su jais, nes jie yra valdžioje, arba aplinkybės diktuoja įvykių eigą, arba įvyksta nelaimė. Visi tie dalykai sukelia baimę, kuri beveik natūrali. Niekas nenori būti situacijose, kurios nekontroliuojamos, ir dar blogiau, kai žinai, kad įvyks nelaimė, nes tau pasakė Šventoji Dvasia.

Tačiau 24 eilutėje skaitome, kad po 2 savaičių praleistų audros sukuryje ir be maisto, angelas pasirodė Pauliui ir pasakė: „Nebijok, Pauliau, nes tu turi stoti prieš Ciesorius. Ir štai Dievas tau dovanoja visus

plaukiančius su tavimi“. Akivaizdu, kad angelas pasakė Pauliui daugiau nei, kas buvo cituojama, nes jis pasakė savo bendrakeleiviams, kad laivas suduš ir bus išplukdytas į salą, bet jų gyvybės bus išgelbėtos, tik jie neturi šokti iš laivo, kol jis nepriartės prie kranto.(26 ir 31 eilutės)

Supraskime situaciją -10 eilutėje Pauliui Dievas parodo, kad jie praras laivą, krovinį, ir gyvybes, jeigu jie plauks. 24 eilutėje angelas pasirodo ir praneša, kad Dievas įsikišo – laivas ir krovinyš žus, bet 276 žmonės bus (galėtų būti, jei laikysis nurodymų) išgelbėti.

Tai reiškia, kad Dievas parodė Pauliui velnio planus, kas nutiks, JEI tai vyks.

Baimė ir apreiškimas

1986 metų liepos mėnesį sapnavau dvasinį sapną, kad buvau kitoje tautoje, mikroautobuso priekinėje keleivio vietoje su vairuotoju, kuris nekalbėjo angliškai, ir aš mažai pažinojau žmones, kurie sėdėjo už manęs, o kitų iš viso nepažinojau.

Mes leidomės kalnų keliu naktį, greitai sukome į kairę, nuslydome nuo kelio ir mūsų automobilis nugriuvo ant šono. Mano ranka kurį laiką buvo prispausta tarp žemės ir lango rėmo, bet man pavyko ją ištraukti ir nustatyti, kad ji nebuvo sužeista. Tačiau visi kiti žmonės buvo sužeisti, tai buvo naktis, kuomet aš buvau užsienio šalies dykumoje ir tuomet aš pabudau prakaitu.

Kai tik aš pabudau, aš panaudojau valdžią prieš velnią, įsakiau jo planams sustoti ir pasakiau jam, kad neleidžiu, jog tai įvyktų, tada paprašiau Tėvo atsiųsti Savo angelus, kad tai neįvyktų. Tai buvo liepos mėnesį.

Spalio 1 dieną aš buvau kalnų kaimelyje Meksikoje, man ką tik buvo pasirodęs Viešpats, vėliau atėjo mano vertėja, moteris vardu Dora, po to buvo pietūs ir surinkimo tarnavimas, ir dabar mes vykome atgal.

Buvo maždaug 21:50 kai mikroautobuso vairuotojas, vyras iš kaimo, misionierius Karlas ir Dora, kartu su vairuotojo šeima, buvo pasiruošę lipti į automobilį. Kai mano ranka palietė durelių rankeną iš keleivio pusės, pro mano akis ėmė plaukti liepos mėnesio sapnas.

„Dora! Wow, aš turėjau de žavų patyrimą. Aš visa tai mačiau sapne prieš porą mėnesių, ir tai baigėsi auto avarija.“ Ji pasakė: „Keista, prieš 2 dienas aš mačiau panašų sapną apie avariją grįžtant namo po tarnavimo.“ Taigi mes dar kartą panaudojome valdžią prieš šėtoną, pasakėme, kad šiai avarijai neleidžiame įvykti, ir paprašėme Tėvo atsiųsti angelus, kad padarytų savo dalį –apgintų mus.

Po to mes įlipome į mašiną – vairuotojas, kuris nekalbėjo angliškai, aš keleivio kėdėje, Karlas ir Dora, kurią aš šiek tiek pažinojau, sėdėjo už manęs, ir vairuotojo šeima, kuri iš viso nieko nežinojo, sėdėjo pačiame gale. Kai mes ėmėme leisti žvyruotu kalnų keliu, aš pradžioje šiek tiek jaudinausi, bet nuraminau save nes tikėjau Jėzaus vardo jėga, žinojau savo valdžią, ir pasitikėjau Viešpačiu.

Aš papasakojau šios istorijos pabaigą savo knygoje „Laikymasis Dievo laikų“ ("Pursuing the Seasons of God"), tai čia neišsiplėsiu tik pasakysiu, kad aš, Dora, ir vėliau Karlas, mes visi, ten kur baigiasi lempų šviesa, matėme stovinčius tris angelus, kurie judėjo kartu su automobiliu. Dora ir aš abu atpažinome tą posūkį, kur turėjo būti avarija, bet ji neįvyko. Kai vairuotojas nusileido nuo kalno ir kelias tapo lygus, angelai pasišalino.

Sapnai buvo Dievo apreiškimai apie tai, kas galėjo nutikti, jeigu velnio planai būtų nesugriauti

Jei tai ką girdite ir jaučiate yra apreiškimas, ką suplanavo velnias, arba žmogaus ranka, ir tai vis tiek įvyks? Jeigu tai velnias, jūs galite panaudoti valdžią ir paprašyti Tėvo atsiųsti angelus, kad tikrai Jo valia įvyktų vietoj to. Jei tai žmogaus darbas, jūs turite prašyti Tėvą aprūpinimo ir apsaugos, panaudodami valdžią prieš velnio planus ateityje.

Daug, daug žmonių, kurie nepažįsta Dievo reguliariai rodo mums velnio planus, jei tai nebus atremta, manydami, kad tai iš Dievo, ir jei taip jie ims sudraudinėti Šventąją Dvasią, kuri tai atskleidžia jiems, kad jie galėtų panaudoti valdžią ir melstis, kad tai neįvyktų!

Kadangi jie jaučia baimę apreiškime, jie praranda ramybę, kuri taip pat visada lydi apreiškimą iš Tėvo. Ar jūs manote, kad Juozapas ir Faraonas nejautė šiek tiek baimės, kai Dievas apreiškė sapne, kad bus 7 metai bado? Bet jie pasiruošė, nes žinojo, kas įvyks – negali sudrausti velnio, badas ateina, taigi jie turi pasiruošti.

Kai tai tik velnias siūlo piktus sumanymus, nėra ramybės. Dievo apreiškimą visada lydi ramybė, nors scenarijus gąsdinantis. Išėitis – arba panaudoti valdžią velniui, prašyti Tėvo malonės, apsaugos ir aprūpinimo, arba kaip Pauliaus atveju, kai situacijos neįmanoma kontroliuoti, arba mano atveju, kai turėjau lipti į automobilį, nukreipti savo tikėjimą Juo, Jo vardo jėga, Jo planais jums.

Jums reikia ištirti, ar jūsų makaronų su sūriu paviršius nubarstytas sudužusio stiklo šukėmis, ar ištirpusia plastmase, ir ar vis tiek valgyti, ar surinkti tuos gabaliukus. Pasielkite tinkamai ir neleiskite mažai baimei sustabdyti jūsų nuo didelių vaisių Viešpatyje.

Iki kitos savaitės, laiminu jus!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwovi@aol.com